

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

De substantia fine & officio vitæ actiuæ. caput. 19.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

est. Ille igitur sicut Aod, utraque manu vitur pro dextra, qui pariter, & ex instituto inter altissimam orationem, & utilissimam operationem temporis spatia partitur. Quia in perfecto viro, nihil aliud nisi actionis, & contemplationis perfectio requiritur.

CAPVT XIX.

*De substantia, fine, & officio
vita actiua.*

Avita actiua incipiendum est, quia prior est alijs, & ordine temporis, & consequendi desiderio. Prius enim hæc appetenda, & quaerenda est, quam Deus fecit veluti primum gradum scalæ cælestis. Omnis enim spiritualis vita à susceptione Domini in proprium cor sumit sui cursus exordium. *Luc. 10* Martha autem, quæ typus actiuae vitæ est, Dominum hospitio suscipit. Maria verò, quæ vitam contemplatiuam signat, ad pedes Domini, iam in propriam domum admissi prouoluta, quiescit. Actiua vita est, quo homo studiosis actionibus ex professo vacat, ut se ad contemplationem veritatis & amoris perfectionem disponat. Finem ergo atque scopum viæ actiuae in quem tendere debet actiuus, hoc est, bonarum actionum sectator, non est alius, quam

quam vniuersorum vitiorum extinctio, passionum mortificatio: virtutum moralium acquisitio, & in bonis operibus rectitudo. Aut breuius, finis est, emendatio morum, ac vitæ correctio. Quare Isidorus actiuam vitam vocat innocentiam bonorum operum. Hunc esse bonarum actionum fructum, passiones omnes comprimere, vt mentis pacem & quietem possideamus. Actiuæ vitæ (inquit Bonauentura) duæ sunt partes: prima pars, qua quis se exercet ad suam principaliter utilitatem, corrigendo se, emendando à vitijs, & informando virtutibus, secunda pars eius est, quomodo quis principaliter suum exercitium confert in utilitatem proximi. Cùm enim vita actiua præparet animam ad vitam cõtemplatiuam, quia Deus intellectu & affectu possidetur; necessarium est, vt mundo renunciet, ac inordinatis sensuum, passionumque motibus, quibus mundo coniungimur, vt Deum aliquando tenere valeat. Sapienter enim dixit Prosper: Qui vult Deum possidere, renunciet mundo, vt sit illi Deus beata possessio. Renunciatio non tam in illa externa abiectioe, quàm in ista interiori abnegatione consistit. In ipso exercitio actionis externæ, te ipsum sollicitudine magna custodi, noxias cogitationes fuge, quæ tunc solent claustra cordis irrumperere. Debent quippe, qui Deo placere cupiunt, nihil horum præter-

H 4 mittere,

*Isid. lib.
3. sent.
c. 15.
nu. 1.*

*Bonau.
lib. medit.
tat. c. 45.*

*Prosp.
2. de vita
contemp.
c. 16.*

mittere, quæ valeant cor accendere, aut proximum ædificare. Omnia (inquit Dionylius) hæc corporalia, exterioraque opera, ad internam reformationem indefinenter vertamus; alioquin inordinata erit conversatio nostra, & qui à fervore incepimus, in tepore consummabimur. Parum tandem valet sola exterior disciplina, quoniam ad diuinam familiaritatem, quam magnis desiderijs debemus concupiscere, tirones idoneos non redit. Virtutis enim species, & non veritas, quasi qualitas est, non substantia. Exterior enim disciplina sine studio internæ virtutis multo tempore durare non potest. Nam sicut arbuta, radices in terra fixas non habentia, adueniente solis ardore, statim arescunt, & flante vehementiori aëre, non solum agitantur, sed penitus euulsa procumbunt, ita exteriora ista religionis indicia, facillimè data, minima occasione decidunt, si non in mentis virtute radicentur. Hæc itaque externa quærantur, nõ sui ipsorũ gratia, sed vt interna virtutis dona efficiant, conseruent, augeant, atque promoueant. Substantia ergo, & veritas nouitiorum, qui iam vitam religiosam & spiritualem inceperunt, prima pars vitæ actiue est, quam debent toto mentis conatu tempore tirocinij sui exercendam suscipere. Tunc autem hoc præstant, cum in id vehementer incumbunt, vt peccata in sæculo tacta, verissimo

mo odio detestentur, amarissimoque imbre lacrymarum diluant. Passiones & affectus immoderatos mortificent, nimiam familiaritatem, & ineptas amicitias, animæ pestes fugiant: vitia extirpent, virtutes acquirant: seipos contemnant, conculcent & proterât, ab vniuersis contemni, & pro nihilo haberi appetant, ament nesciri, discant mori, lugeant præterita, spernant præsentia, meditentur futura. Hæc sit eorum cura, hoc studium, vt seipos, tum officijs externis, tum actibus internis ornantes, tandem ad finem tirocinijs, viri perfecti & spirituales euadant.

C A P. XX.

De substantia, sine, & officio vite contemplatiua.

Avita actiua ad vitam contemplatiuam transitum faciamus. Animus enim tanto conatu ab amore creaturarum auulsus, & tot laboribus sanctarum actionum purgatus, quid aliud cupit nisi Deum suum, oculo supernaturalis luminis intueri, & mysteria cælestia contemplari? hoc autem præstat vitæ spiritualis ea pars, quæ vocatur contemplatiua, cuius munus est mentem rebus terrenis & curis sæculi huius exemptam, choris Angelorum inferre, & vsque in Domini

H5 solium